

סטודנטים

תלמידי-חכם או אקרובט

הסטודנטים הירושלמיים מאסו בדגירה על ספריהם, החליטו למתוח את שריריהם. גם מהנדסי הטכניון ביכרו לשאוף אוויר צח מל-הגיש עבודות. עמי ריקלים הירושלמי ושל מה תיכוביץ החיפאי, ראשי ועדות הספורט של מכללותיהם, מצאו שפה משותפת, הר-כיבו תכנית לעריכת יום הספורט המסורתי, ה-11 במספר.

הנמיש והפלגמטי. הכריזו רקטור ה-אוניברסיטה, הפרופסור משה שוחב, שהציג את עצמו כאיש הרוח, בפתיחת המפגש באר-לם ההתעמלות של גימנסיה רחביה: "תר-בות הגוף משלימה את תרבות הרוח!"

בעיצומם של המשחקים הופיע ישיש נשוא-פנים עטור זקן לבן ונשען על מקל. היה זה ה"ר איזודור שליט, מזכירו בן 80-של ד"ר בנימין זאב הרצל. בשמוע ה"ר שליט על יום הספורט האקדמי, זכר שהוא יסד בשעתו את אגודת הסטודנטים הציונית הראשונה בווינה, קדימה, וריכז את מחלקת ההתאבקות שלה, החליט להביא את ברכו-תיו. סיפר ד"ר שליט על תגובתו של מורהו באוניברסיטה כששמע על מינויו הספורטאי: "האם אתה רוצה להיות תלמיד-חכם או אק-רובט?"

לראשונה בעשר שנים ניצחו הסטודנטים בפניגספונג בתוצאה של 2:5 אחר קרב מרתק במיוחד בין הבנאי הגמיש כחחול מאירוביץ לפילוסוף המשופם והפלגמטי שפירא שירי החופשית לא עזבה את מתנו משך כל הקרב. קץ להרגשה המזוהה. בערב מלאו סטודנטים רעשנים את אולם ימקא בעל רצי-פת העץ הטובה. נקנת הטכניון המלוכדת בכדורעף שיחקה רק גנד אום אחד באוני-ברסיטה, הכלכלי יוסף וייס שהוא גם חבר הנבחרת הישראלית הלאומית (ועד לפני אר-בע שנים חבר הנבחרת הפולנית הלאומית). אחר התחלה עם יתרון חיפאי החליט וייס לשנות את המצב, צבר בצצמו שבע נקודות והנהיג את הנצחון לקבוצתו 12:15. מבצע עליו חזר גם עם תום המערכה השנייה.

יתרון הסטודנטים לא נשמר כאשר הרשת הורדה והקבוצות עמדו לשחק כדורסל. ב-תחילה הרגישו הסטודנטים עצמם כמו בבית אך המהנדסים שמו קץ להרגשתם הטובה של המארחים, ניצחום 37:44 וזכו בגביעם הראשון.

מקצוע חדש. בשרוק השופט בסיום הזמן החוקי של משחק הכדוריד הראה מאזן השערים 9:9. הגביע דרש נצחון לאחת ה-קבוצות ולאחר הארכה של עשר דקות חזרה תוצאה תיקו — 10:10. רך בהארכה השנייה הצליחו שחקני הטכניון לזכות בשער הכר-עה (10:11) ובגביע.

נקמת הסטודנטים הושגה על מגרש הכ-דורגל, כשהחלוץ המרכזי של האוניברסיטה, המשפטי יואל שפיגל (חבר מכבי נתניה) קבוצת ליגה א' סיעע במשחקו המצויין לני-צחון קבוצתו 2:0.

ברות הצופים במדרגות המרווחות לברי-כת השתייה המקורה נודע להם כי מי שהיה אלוף מכבי והפך תקוות החיפאים, איתן פרויד, חלה והחזר לביתו כשהוא נתון ב-חום גבוה. נוכחותו של מי שהיה אלוף הפועל יצחק גלמן, חיפאי בעל השיא הארצי בשחיית חזה ל-100 מטר (1.17 דקות), לא שינתה את יתרון הירושלמיים שגילו את הש-פעת האמונים הממושכים. הסטודנטים היבש-תיים והיבשים ניצחו את המהנדסים החופיים והחריפים ביחס נקודות של 22:37.

אולם באתלטיקה הקלה נקמו החיפאים, גברו על בני ירושלים ביתרון ארבע נקודות (92:96) ובהוכחה ברורה על כשרונם במק-צועות הטכניים בהשוואה ליכולתם המעולה של רצי האוניברסיטה.

לסיום יום הספורט נערך נשף נחמד, בו נאלצו האורחים החיפאים לחזר אחרי הסטר-דנטיות כיוון שלא הביאו עמם נערות מחי-פה, ובו הודיע הרקטור על רצונו להנהיג מקצוע חובה חדש באוניברסיטה. המקצוע: תרבות הגוף.

כדורגל

שיא ארצי בשערים

קבוצת הכדורגל החיפאית אחוזת נוצרים היא קבוצת הליגה השלישית שאינה מתבלטת במיוחד. השבוע הגיעה לכלל שיא ארצי. השיא הושג בהבקעת שערים כאשר אחוזת נוצרים נפגשה עם הפועל הטררה הדרומית. הקבוצה הנוצרית הבקיעה את שער הפועל 16 פעמים (5 במחצית הראשונה, 11—בש-נית) ללא מענה.

16.00 — מצאנו את החברה בתוך ואדי גדול. הם מהכים כאן למטוס שהבטיח לחזור ולנחות כאן כדי להוציא את דן, השוכב על אלונקת-שדה עשויה משני רובים וחולצות. ירכו השמאלית עטופה תחבושת מגואלת בדם; גלגל הימנית חבושה אף היא תחבושת צבאית גדולה, קצה הנעל נחתך. מעל לכוון מופיע כתם אדום-כהה ההולך ומתפשט. מזל של כלב: כדור בכל רגל.

את הפצוע השני אין לראות. הוא נפצע במצח: האם כבר...?

לא דובים ולא יער. הוא מדלג מראש הגבעה וחזרה כמו עז באביב. שום דבר לא נשתנה אצלו: הכפייה המנומרת לבן-אדום עודנה נתונה סביב ראשו בנוסח כורדי, שפתיו עוד פשוקות בחיכוך הנצחי. הכל ישנו — ויותר. לתה נוספה לו תחבושת קרבית עצומה, מאלה שנועדו עליידי הצבא האמריקאי לפצעי-בטן גדולים. כבהלת היריות הראשונה לא הקפיד ביותר על גודל התחבושת ועתה אין לו פנאי להתחיל אותה בתחבושת יותר צנועה. גם את סימני הדם אינו טורח לשטוף.

מקום אידיאלי למאור

החבריה מספרים על מה שקרה להם מאז עזבו אותנו בבוקר: "סיפספו בערך שעה בשביל הררי, בנץ הוביל אותנו בלי רחמים: יש לנו דרך ארוכה, הוא הזהיר, ואנו לא נת-מהמה."

מימינוו הצביע משהו על קבוצת בדו-אים.

"צריכים לפתוח עליהם באש מיד," הציע מיכה. "זה יראה להם עם מי יש להם עסק." אך עמוס החליט אחרת. "אנחנו נירה רק בהגנה עצמית," הוא הודיע והמשכנו בדרך. בנץ הלך בראש, אחריו דן, לגשש את הדרך. שאר האנשים צעדו במרחק כמה מאות מט-רים אחריהם. פתאום נעצרו: מלפנים הגיעו הדי יריות שוטפות. בנץ ודן נתקלו באויב.

המקום שהם נתפסו בו היה מקום אידיאלי למאור: אוכף מישורי, ללא מחסה כמעט, מוקף הרים. הם שכבו מיד, החלו יורים "הורה".

"לא האמנתי שהרובים הישנים שלנו מסו-עתידיים לסכול בגלל צעד פזיז זה..."

...הגמלים ואנשי הדיוווי... לפניהם ארבעה ימי רכיבה קשים...

גלים להריץ אש כזאת," ממשיך דן, שהוע-בר בינתיים לאלונקה הצבאית שהורדה מעל אחד הגמלים. "ירינו סתם, לפי האינסטינקט. לא יכולנו לראות שום סימן של הערבים. פתאום הרגשתי משהו בוער בגלגלי. הסתכלתי למטה, ראיתי דם. הבטתי על בנץ, גם הוא היה פצוע. פניו היו מכוסים דם. זה פצע הגוף, אני זוכר שאמרת לי לעצמי ואז התחלנו לרוץ תזרה, אל תוך הואדי. את הפצע השני לא הרגשתי כשקיבלתי אותו."

בוואי חבשו שני החברה את עצמם והר-דיעו לעמוס, שתפס בינתים עמדות עם שאר המחלקה כי שניהם פצועים. אז נתן עמוס פקודת אש למקלע והרובאים. משך כמה דקות נשטף האוכף ממול במטר אש אשר

מסונף הזה! ערבים, ערבים, ושוב ערבים! למה לא עושים הסכם שלא יפריעו לנו בשעת מנוחה?

זאבה נותן למקלען, אדם, המוצב על הרכס, פקודה לפתוח באש אם הערבים ימשיכו להתקרב. פתאום צועקים הערבים שלנו:

...כאור הירח החיזור לובש הנוף צורה אחרת...

"אלה חוואג'את, אל תפתחו באש." 10.30 — אריק וישראל מתקרבים אלינו בריצה. אחריהם רצים עוד ארבעה חברה, מאלה שיצאו הבוקר לגיבל. "לארוז מיד את הפצעים!" הם צועקים. "החברה נסוגים. נת-קלנו באש על הגיבל. בנץ ודן נאכט פצועים!" מכיוון שעתה לא נעבור את התמאדות, מח-ליט זאבה להריק את מחצית מיכלי המים. זה יקל על הגמלים ואנחנו זקוקים לכל תו-ספת של מהירות שאפשר להשיג כמה היינו עתידיים לסכול בגלל צעד פזיז זה..."

באפלולית המתגברת, להזהיר את הרגליים מפני האבנים המחודדות והבורות הפתאו-מיים.

אנו מגיעים לאוכף, בין שני הרים. רוח עזה נושבת — רוח הקרה המייבשת את הויעה וחודרת לעצמות. התרמיל על הגב חדל לה-

ע"י, — הוא מתמם. פתאום נשמעת שריקה מרחוק. מראש הטור עולה קול, משמיע את הסיסמה. שמחה רבה עולה בי: סוף סוף תגענו. אלה בודאי הצופים של הכיתה שיצאה לפני-נו. עוד מעט נגיע לבאר. אך הדקות עוברות, ומצטרפות לרבע שעה, חצי שעה ועוד אנו הולכים. יורדים במדרון. מימיננו עמק רחב, הנבדל בגוונו הבהיר מהאפלה העמוקה של ההרים מסביב. כאן בודאי ביר...

אך הטור ממשיך. העמק נשאר מאחורינו. לפנינו עוד הר. עולים, יורדים — ושוב הר. כאב הרגליים נשכח מומן, רק המתחיות וה-צפייה גוברות: היכן סוף סוף הבאר הארוחה לפנינו משתרעת בקעה רחבה. לפי הרקע הלבן אפשר להכיר שזה ואדי רחב. מצדו הרחוק מתרוממים גושים שחורים מוצקים. עוד הרים, זה כבר באמת יותר מדי. כבר למעלה משש-עשרה שעות שאנו הולכים כמ-עס ללא הפסקה. אך הטור פונה לפתע ימינה, שוב נשמעת סיסמה: הגענו! זהו ביר...

נסיה!

20.30 — מישהו נמער אותי. "מה יש?" אני שואל. "שמירה?" "לא, זה אני, דוד. בוא לאכול ארוחת ערב." אני מאמץ את זכרוני. איוו ארוחת ערב? פתאום אני נזכר: מיד שהגענו פרשתי שמיר-כה ושכבתי לנחת. כנראה שנדרמת. ומה הפלא? היום הלכנו למעלה מארבעים קילו-מטרים.

ליד המדורה מחלקים שוקולד ובסקוויטים. ישנם גם חופלים וסוכריות. מה השמחה? "היום מוצאייחג," נזכר מישהו, לכסוף. יפה מאד. חבל רק שאין גם קונצרטים משומרים. 22.00 — אור פנס חיזור מאיר את הביר. חשבתי שזו באר ממש, מתברר שזאת רק שורת בורות לא עמוקים, שנחפרו לאגור את מי הגשם. צייגלה עומד למעלה, מיכלי המים מונחים בשורה לפניו. מדי פעם מציק ראש מן הבור, קופסה חלודה מלאה מים, מועברת לצייגלה. אנו מחדשים סוף סוף את מלאי המים.

אבל איזה מים! נוזל ירקרק עכור, עם כתמים לבנים מאורכים. זה מה שנצטרך לש-תות משך ארבעת הימים הבאים, עד שנעבור את התמאדות הנוראות.

יום ה' — ששי לחטע

04.00 — רוב החברים יצאו לגיבל לפני שעה. רק ששה איש נשארו עם הגמלים, שלא יכלו לתפס על ההר. במקום זה נצא לגקודת מפגש, 12 קילומטר מכאן, ושם יצטרפו אלינו אנשי הקבוצה הראשונה. הער-בים משקים את הגמלים, נותנים להם מנה נוספת, לאגור לימים היבשים שלפנינו.

09.00 — מגיעים למקום המיפגש — ואדי בניוני, אף הוא מלא אבנים שתוקות, העובר בתוך גיא רחב, שומם מלבד שיני לענה מפורזים. ליד גדותו כימנית גולים שני עצים דלים. כאן נבשל ארוחת-בוקר ונחכה לקבוצה הראשונה. מרחק כמה קילומטרים מתנשאת שורת הרים אדירה: זהו הגיבל המיסתורי. 10.00 — התצפית מודיעה: "קבוצת ער-בים מוזיינים מתקרבת אלינו, ממרחק של מאתיים מטר." לכל הטרחות! אי-אפשר לנוח במדבר ה-